

ция на канонизираниите текстове. Д. Кьорчев, обратно, в „Литературната критика“ (1904) апелира за вчувстващ се, съзерцателно-съпреживяващ почерк, който не бива да е указващ, поучаващ или разлагащ текста на неговите части. Напротив: „Всичко, каквото може и трябва да се каже за едно художествено произведение, трябва да бъде само лично чувство и разбиране на критика...“

Белег на модерните речници на изразяване от началото на XX в. до наши дни е тяхната вътрешна разноречивост, проблематичност, парадоксалност. От една страна са травматичните безпокойства на модерността, болезнените преживелици на декадента, скептичността на космополита. От друга страна е култът към героическото, към силните волеви фигури, към митическия блясък на свръхчовека.

Много от литературнокритическите статии, естетически размишления и философски есета на Д. Кьорчев представляват в патоса си почти религиозен култ към значимите фигури на националния исторически и митокритически текст, откровена апология на културногероическата личност. Авторът е остро критичен и скептичен спрямо стойността на модния за времето декадентски песимизъм, безволие, отчужденост от света на другите. Той непрестанно провокира превърналото се в социкултурен стереотип безверие и отстраненост от живота, призовавайки българския интелигент към волята да живее. Философът е убеден, че до съкровените, метафизични същности на битието се стига не само по пътя на смирение пред смъртта, но и по пътя на борчеството с живота. Модерният човек трябва да бъде господар на живота и на смъртта, да бъде субект, а не пленник на историята. Нееднократно Кьорчев подчертава, че за слабите, боязливите и страхливите няма място в днешните времена. Може да се каже, че с голяма част от своите текстове интелигентът се явява един от основоположниците на модерната „метафизика на подвига“.

В превърналото се в христоматийно за българската духовност есе „Тъгите ни“ авторът изгражда на типологично равнище културната дихотомия: *велик художник* (пророкът, който постоянно гостува при вечността) – *декадент* (човекът, въплъщаващ физически слабото, интелектуално дребнавото, душевноболното). Артистът, гениалният мислител, героят е харизматичен представител на човечеството, културно-национален и исторически принцип. Той е образ на човешката необходимост от безусловна вяра в силата, здравето, митическата красота в измеренията на земното. Според метафоричните формулировки на философа Янко Янев, един от проникновените интерпретатори на културната биография на Д. Кьорчев, водачеството е преживяване, героическото е сила,